

Най-великият алхимичен процес, на който можем да станем свидетели и в който можем да бъдем участници, е превръщането на омразата в любов. Личната ми кауза е да работя за мира.

»» Людмила/ Ламбовска ««

Нека да започнем с най-тривиалния, но въпреки това пиперлив въпрос, който се задава на всеки автор: Защо пишете? Какво е за вас литературата: призвание, работа, хоби ..?

Вярвам, че животът е невинна детска игра. Тук сме, за да изпитваме радост. Творенето е радост. Писането е сътворяване на един текст. Играта, бликането, туптенето, лекотата, усещането за летеж, покой, мирът, тишината. Вълнуващо е да си жив и писането е част от този слънчево-лунен цикъл. Значи нужно ни е да вярваме в един бог, който си играе, творейки света, за да се забавляваме с това, което

сме тук и сега. Любов е това с литературата. Любов с езика, с думите – сетивна, чувствена и все пак фантастична... Като всяка друга...

Работя, като...

Най-често съм в ситуация на партниране – за намиране на решение в процеса на живеене. Редакторската работа също е партниране при търсенето на вярното решение за един текст. И в процеса на общата работа човек израства – и двамата израстваме. Намирам сходство с психологическото консултиране.

Най-великият алхимичен процес, на който можем да станем свидетели и в който можем да бъдем участници, е превръщането на омразата в любов.

Личната ми кауза е да работя за мира.

Знам, че звучи лудо, смешно и хахаво. Но се опитайте да правите мир един ден – в мислите си, в думите, в поведението – бъдете осъзнати няколко часа в това

„правене“ и ще разберете, че светът се крепи на добрата воля между човещите, на ежеминутния ни избор.

За последно плаках, защото...

има радост, която, ако не я пуснеш да изгърми като шампанско, може да те задуши.

Ще променя миналото си, защото...

В тази фраза се съдържа подсказката, че говорим за болезнено, травматично минало, нещо, с което не искаме да имаме нищо общо.

Миналото се състои от факти, които ще останат непроменени. С тези факти са свързани преживявания, които са с огромна стойност за нашия живот. Уроците са научени. Изборите са направени. Има приемане. Има мир. Единственият начин да променим миналото е, като тук и сега живеем така, че то никога да не се повтори; като в подобни ситуации правим избори, които да доведат до един удовлетворяващ резултат.

Най-голямото ни човешко мъжество е да приемем миналото.

Много значима е тази тема за мен – миналото – и как лекуваме най-дълбоките рани – в личен план, но и като общество.

А дали бихме искали да променим миналото, ако то е било щастливо? Добре е да имаме свободата да се „отвързваме“, да продължаваме напред, да вземем зрънце преживяване, есенцията, но не цяла раница – без значение дали сме я напълнили с камъни или с ярки пеперуди. Имаме само този миг.

Ако имах двойник...

Бих искала да е лек, безгрижен, волен, да е малко палячо, веселяк, дивак, щурак, абе фрик отвсякъде! Да се вре между децата и да си играе с тях... О, да! И да пее! Да може да накара хората да се смеят от сърце! Да прави емоционална вихрушка, весел калабалък...

Не ми стига смелост за... следващата крачка. Но имам кураж за една малка стъпка.

Никога няма да опитам... да тъпча свободата. (а също и да се заседавам в изречения, които започват с „никога няма...“ :))

Моята рецепта за успех е...

Рецептата за успех може да бъде изведена от определението за успех! Но на мен ми е трудно да дам дефиниция.

Човек или група хора творят (емоционално, интелектуално, духовно) и сътвореното ги прави щастливи и удовлетворени, като повлиява по положителен начин околния свят, обществото като цяло. Дали е това?

На кой въпрос искате да отговорите, но никога не ви го задават?

Защо всичко е любов?

Но не знам отговора. Все още...

Критиката по мой адрес я...

приемам като възможност за работа с егото, но и като възможност за отваряне на пространство, където усъвършенстваме уменията си за комуникация. Изказаното мнение говори много за подателя, не толкова за нас, защото това е неговата субективна реалност, а в

нея той винаги е прав. Но ние получаваме много важна информация за човека, за неговите ценности и вярвания, до каква степен те са релевантни на нашите и имаме ли необходимост от такъв обмен или не.

За мен критиката като вид обидна квалификация, етикетирание, поставяне в рамка и категоричност на мнението няма стойност. Но можем да отговорим, като предложим модел на изразяване, който е конструктивен, който позволява нашето мнение да бъде чуто и прието. Когато има споделяне на впечатления, на чувствата, които ги съпровождат, на удовлетворението и липсата на такова, когато има свобода и взаимност в общуването, е вълнуващо. Това е бавен танц и можем да отидем много надълбоко, да потърсим мир и разбирателство.

Най-добрият и ценен съвет е...

да избягваме съветването. По-ценно е да се помолим от сърце да бъде Волята Божия!

Звездната болест заразна ли е?

Ако вярваме, че звездната болест съществува, може и да се заразим. Вярвам в природата, в съвършения ред на нещата, в слънцето, в

неговия ритъм... В играта на живота, която е даване и получаване.

Кои са Вашите критерии за добра литература? Какви характеристики трябва да притежава един литературен текст, за да го определите като такъв?

Между автора и читателя трябва да има електричество, да хвърчат искри, да стане късо съединение, да изгориш, още с първите няколко реда. Това, което идва като любов, като взрив, изважда ме от равновесие, което ме стоварва на земята, прави ме на пух и прах, изпепелява ме, разбива ме, завихря ме чак до небесата, кара ме да кървя, да шуртя и радостно да бликам, сърцето ми да бие като тъпан или да препуска като див кон... Магия е... Или се случва, или не. И важи за всичко под слънцето.

Съвременник или класик...

Съвременността и класиката в 21 век – това е красота, изобилие,

възможности, експанзия... Онова, което е вечност, е извън представата ни за съвременно и класическо – то обединява, обогатява и вдъхновява, изглажда острите ни ръбове, прави ни по-уверени в човешкото. Уолт Уитман – на кое време принадлежи?

Сега или утре...

Тук и сега – със сърцето си!

Бързо или утвърдително...

Мигновено е... И е свободна импровизация, която включва безброй възможности и вариации.

Какво е България?

Родина.

Аз съм родината.

Ти си родината.

Ние сме родината.

Ние сме България.

Четете ли е-книги?

Само ръкописи мога да чета в електронен вариант. И кратки текстове. Засега...

Продължете изречението Е-същност е...слънчев протуберанс в окоето на жужаща пчела.